

„Szeged kormányzása nem válhat harmadik-negyedik vonalbeli, frusztrált emberek belügyévé”

Egy ideig irodájuk se volt a városházán. Aztán például a város napjának rendezvényeire nem kaptak meghívót. Az is megtörtént, hogy a katonák eskütételén „elfelejtették” köszönteni őket. Mostanában pedig az hangzik el, hogy a város fejlődésének kerékkötői, nem jól lobbyznak. Mindez országgyűlési képviselőkkel kapcsolatos szegedi sztori. S a helyi és a parlamenti politikusok közötti feszültségre utal. Ezért kérdeztük meg országgyűlési képviselőinket: milyennek látják Szegedet, mit tettek városukért, milyen a viszonyuk az önkormányzattal, mennyire tudja a város „használni” az Ország Házába küldött politikusait...

Először dr. Géczy József, a Belvárostól Kiskundorozsmán át az ásothalmi tanynavilágig terjedő választókerület képviselőjével, a Parlament szocialista párti frakciójának tagjával, az Országgyűlés mentelmi bizottsága elnökével, a József Attila Tudományegyetem politológusával, kiskundorozsmai polgárral beszélgettünk.

● Mit jelent az Ön számára Szeged?

– Azt a várost, amelyik a hatvanas évek elején befogadott. Aztán az ifjúságomat és a szerelmeimet. S persze egy óriási potenciális értékű, kisugárzó erejű regionális központot. Ugyanakkor Szeged különös város, ahol nehéz összehozni az embereket egymással, mert rosszul koordinálható az elit.

– Egyébként az ezt az interjút is kiváltó feszültségről annyit, hogy meggyőződésem: amíg nem érjük el a polgári protokoll, a polgári erkölcs és a partnerség minimumát, addig sikeres helyi és országos politizálás sem lesz.

● A közelmúlt történelme azt mutatja, Szeged és az országos politika, de a város vezetése és a helyi társadalom is mindig konfliktusos viszonyban állt egymással.

– Rákosi nem szeretete Szegedet a Horthy-korszak miatt. Kádár se, mert az itteni, akkoriban túlságosan balos vezetés Moszkvában főjelentégette... A rendszerváltáskor csodás korszakát élte a város. Mondhatni: a különböző szegedi műhelyekben készítették elő az ország polgárosodását. A nyolcvanas évek pezsgő világát hozták. De aztán mindenki összeveszett mindenkivel...

● A helyi és az országos politika a rendszerváltás után is „keresztbe tett a másikkal”.

– Az első parlamenti ciklusban az MDF győzte túl magát az országos választásokon, s aztán szembe került a liberális önkormányzattal. Akkor az országgyűlési képviselők és az önkormányzat még csak beszélő viszonyban nem voltak. A következő ciklusban hiába győztek a szocialisták, itt nem sikerült az országos, liberális-szocialista képletet létrehozni. Ezért aztán a kormányzatot belüli liberális erők neheztelve néztek

Géczy József: „A provinciális panaszárdatot nehéz orvosolni városstratégiába illeszkedő tervek nélkül.” (Fotó: Gyenes Kálmán)

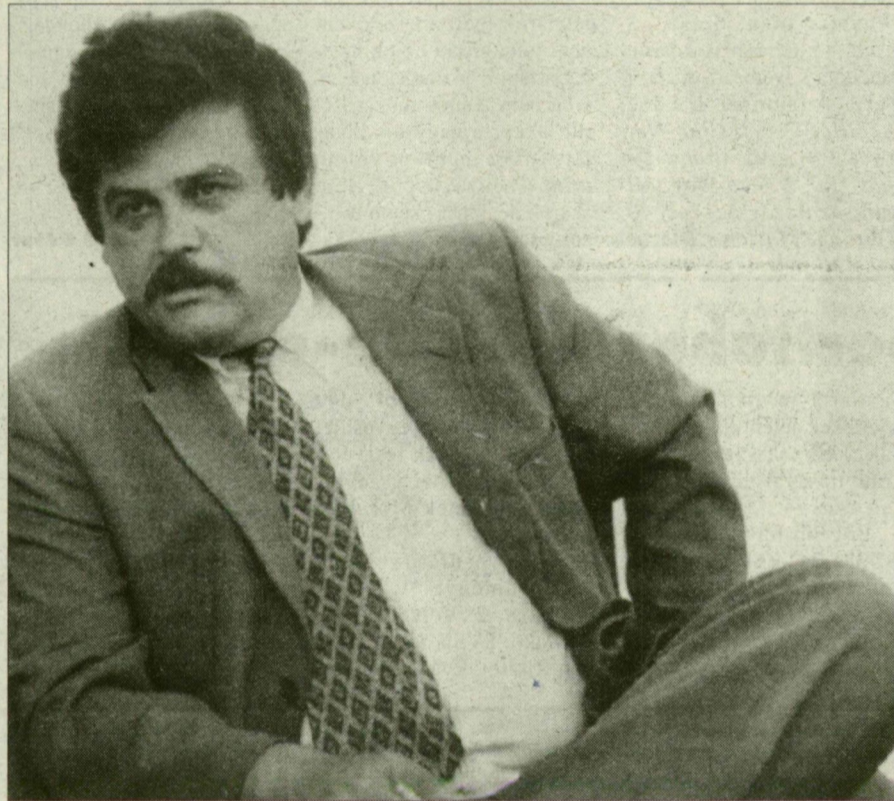
Szegedre, a liberális sajtó éberebben figyeli az itteni hibákat. Szegeden egyébként régóta él az a felfogás, az országos politikus dolga, hogy Pesten intézze az ügyeket és ne szóljon abba bele, itt mi történik, viszont hozza a pénzt a táskájában és ne szavazza meg azt, ami a város vezetésének nem tetszik.

● A szocialisták választási kampányának legfőbb fogása volt, hogy arra hivatkoztak: ha jelöltjeik nyerik meg a választást, akkor a központi pénzforrásokból minden korábbinál több jut Szegednek. Nos, azóta kiderült: a központi ctmzett és cél támogatásokra beadott több mint tíz szegedi pályázat közül egyet sem fogadott el a kormány, a szocialista többségű Parlament...

– Ha országos politikusok megfordulnak Szegeden, sok mindent megígérnek, de ebből keveset teljesítenek; de provinciális panaszárdatot nehéz orvosolni, a város stratégiájába illeszkedő tervek nélkül. Azért több forráselosztónál nyernünk is sikerült: például 220 milliót a villamoskorszerűsítésre vagy 300 ezret cigány gyerekek oktatására – hogy két szélső összeget mondjak. Tehát az nem igaz, hogy kerülnek a várost, de tudni kell: Szegedet nehéz terepnek tekintik, ide nem merészkedik el minden országos politikus.

● Nem is rólok, hanem az innen a Parlamentbe küldött országgyűlési képviselőkről állítja nem egy városvezető: nem, vagy nem jól lobbyznak Szeged érdekében.

– Túl jól sikerült az az ötletünk, hogy a parlamenti képviselő ne vegyen közvetlenül részt az önkormányzati munkában. A másik fél, az önkormányzati frakció is túllőtt a célon: a koalíciós tárgyalásokba, de más döntések előkészítésébe se vonnak be minket. Ellentétben a megyével, ahol megcsináltuk az MSZP-SZDSZ koalíciót...

„A polgármester mellől hiányzik a törzskari kabinetiroda”

● Lobbyznak a honatyák Szegedért?

– A jó projektekkel lehet nyerni. De a kisebb volumenű pályázatok megfogalmazásába se vonták be az országgyűlési képviselőket. A hivatali gépezet a végeredményt mutatta meg – az idén először. Pedig egy pályázatot még a beadás előtti fázisában lehet „megfogni”, a minisztériumokban támogatókat találni.

● A fejlődésben meglódtat dunántúli települések milyen módszerrel dolgoznak?

– Például városmenedzseri iroda figyeli a település marketingjét, hogy a város arculatának együttes fejlődését segítsék, idecsalogassák a befektetőket. Ezzel szemben Szeged ott tart, hogy továbbra sem állt föl egy „törzskari kabinetiroda” a polgármester mellett. Talán azért, mert mások úgy gondolják, ez megbontaná az egységes hivatali rendszert. Az is kész örület, hogy a város jegyzőjének státuszát két év óta lebegtetik. Vagy elköszöntek volna tőle szépen az elején, vagy

négyéves garanciákat adtak volna munkájához. Most juttottunk el oda, hogy legalább havonta egyszer találkoznak a városi és az országgyűlési képviselők, hogy egyeztessünk. Így is hiányzik a folyamatos kapcsolat. S nincsenek jó projektek sem.

● Létezik vagy nem az oly sokat emlegetett Szeged-lobby?

– Az Országgyűlésben inkább egy dél-alföldi lobbyt látok. Bajától Gyuláig, Kecskeméttől Szegedig együttműködnek a képviselők.

● Mit tud a térségi lobby elérni?

– Azt, hogy a dél-keleti irány iránt kezd növekedni az érdeklődés. Egyébként pedig Szeged-lobbyt létrehozni valahol a politika alatti világban kellene. Az országgyűlési és az önkormányzati képviselők azért versenyezhetnek, hogy a polgárság kegyeit megnyerjék. Az önkormányzás centrumát a Torony alól át kellene vinni a városba.

● A kívülálló országgyűlési képviselő mit mond:

miért nem kezdeményeztek időben társadalmi vitát a parkolórendszerrel, a szegedi iskolarendszer korszerűsítéséről. Az érintett feleket nem hívták össze a demokratikus játékszabályok szerint.

– Ez az egyeztetési hiány vezetett oda, hogy kialakult egy szerencsétlen háború a sajtó és az önkormányzat egy része között. Ebből a szempontból a város levegője mérgezett. Az a helyi értelmiségi elit, amely 1989-90-ben elegánsan kivonta magát a lokális és országos politikából, mostanára vagy proletarizálódott, vagy előkelő távolságtartással idegenként viselkedik saját városában. Pedig a város kormányzása nem válhat harmadik-negyedik vonalbeli, frusztrált emberek belügyévé. Ez az önmaga manipulálásával kielégülő, helyi pártpolitikai gépezet felzabálta, a maga hisztérikus képére formálja a még benne maradt értelmes embereket is.

● Mint kiskundorozsmailakos és ottani polgárokat képviselő politikus hogyan látja: az önkormányzat figyelme kiterjed-e a peremkerületekre?

– A taktikai egyensúlyozás viszi el az erőt, ezért belterjes lesz az önkormányzat működése. A körtőlésen kívül élők joggal érzik úgy, nem irányul feléjük elég figyelem.

– Ezt mutatja a piaci helyzetkép: megoldatlan a nagybani zöldségpiac elhelyezése, a városnak nincs állatvására, személyi okok miatt két éve „lebegtetik” a nemzetközi vásár ügyét.

● A szegedi polgár körbenéz, s türelmetlenül azt mondja: városában semmi sem változott a rendszerváltás óta! Ez a mozdulatlanság már stagnálásnak sem nevezhető!

– Pedig a gazdasági elit a saját talpára állt. A maga területén szinte mindenki fejlődött: például az egyetem formálódik az Európa-tanulmányok regionális

központja, a kamarák fölálltak, a különböző civil klubok, de még a szakszervezetek is éldegélnek. Kivéve a nagybetegeket, azt a néhány nagyvállalatot, vannak szegedi sikersztorik. Eredmény, hogy a nagykereskedelmi áruházláncok itt is megjelentek, amelyek a várososszéli infrastruktúra fejlesztését segítik. Tehát maga a város ment előre... Ugyanakkor az életviszonyok romlottak, ezért az emberek nem érzékelik a fejlődést. S ne feledjük: a jugoszláviai blokádnak is visszavette ezt a vidéket.

● Eddigi politikai pályafutása azt igazolja: szívesen és sikerrel vállal föl közvetítő szerepkört. Mit tehet egy országgyűlési képviselő azért, hogy Szeged valóban a „dél kapuja” lehessen?

– Egy-egy interregionális híd kiépítése 10-15 esztendő. A vidék-Magyarország új szövetségese: az Európai Unió, ahol preferálják a regionális kapcsolatokat.

● Egy város mire használhatja országgyűlési képviselőit?

– Az országgyűlési képviselő a kormány felől nézve egy kellemetlenkedő figura, aki a helyi érdekek alapján akar beleszólni a kormányzati ügyekbe.

– A város szempontjából pedig egy olyan országos politikus, akit el kell köpdösni magunktól, akit legfeljebb arra lehet használni, hogy aktatáskában pénzt hozzon. Tehát „gyepün” mozog a képviselő. Pedig ezer és ezer dologra lenne használható. Például arra, hogy a városra felhívja a figyelmet, hogy idehozzon embereket, hogy összekapcsolja a szálakat – Szeged javára.

● „Szívesen kipróbálnék egy olyan szerepet, melynek lényege: a megyével, városával, körzetével törődő egyéni képviselő, aki az országos politikának is aktív részese...” Újraválasztása előtti nyilatkozatából mi valósult meg?

– Az országos politizálást és a térség érdekének képviselését jól össze lehet kapcsolni. Magaménak érzem, hogy az autópályát „lehozuk” Szegedig, ami a „sokot szidott” Bokrosnak is köszönhető. Ezzel Szeged 10 évet nyert.

– Vagy azt, hogy a kikötőtől a kamionparkolós pályaudvarig tartó „lánc” összeállt több minisztériumi szakember fejében is. Aztán: a Virág cukrászdát „megmentettük”, igaz, jelenlegi ténykedése miatt nem felhőtlen az öröm. Hozzájárultam, hogy a gyárléti bűztelepet bezárták, bár a város körüli szeméthyűr változatlanul rombolja a környezetet.

– Aztán: Kiskundorozsmán van Dorozsmai Napló, és alapítvány és kábeltevé, amiknek a léte nem csupán az én érdemem, de össze kellett hozni azokat az embereket, akik korábban nem ismerték egymást. De az is öröm, ha egyetlen ember ügyét sikerül elrendezni; s ezáltal megmenhető a lezüllesztől. Mert mégiscsak: minden „játék” végén az ember áll.